

Свѣтътъ ни чака. Той изнемогва. Ние трѣбва да му дадемъ новото.

24.

Получихъ писмото си обратно. Една забележка обясняваше: „Лицето непознато“.

Азъ знамъ кой ми устрои тази игра.

Сега ще се скрия въ коридора и ще го причакамъ.

Чувамъ неговото покашлюване:

— „Пристигамъ!“

Ще свърша съ него, когато излѣзе отъ Храбъръ.

Сега е невъзможно.

Вечеръта.

Щомъ той прекрачи изходната врата, тръгнахъ по следитѣ му. Той вървѣше бавно и това ми струваше мъжа. Но не се отчайвахъ. Чакахъ само удобенъ случай. На тая бѣла глава можеше лесно да се внуши да гледа само своитѣ работи.

Презъ една, презъ друга улица, азъ дебнѣхъ сѣнката му. Неговата шуба изчезваше и отново се явяваше между тълпата. Сѣнката му се гърчеше подъ хилядитѣ стѣпки. Най-много подъ моитѣ. Азъ бѣхъ решилъ. Той трѣбваше да изчезне отъ пѣтя ми, както нѣкога Рабъ.

Не стана това. Не защото нѣмахъ сили. Нѣщо подкоси решението ми.

Когато минавахме презъ многолюдната търговска улица, погледътъ ми неочаквано се прикова о единъ предметъ. Спрѣхъ и останахъ дълги часове така. Човѣкътъ въ шубата бѣше отминалъ. Това